

Tanrının İstenmeyen Çocukları

Giorgio Agamben

Her şey insanların tanrıya ihanetiyle başladı. Tanrı kendi yarattıklarına hakim olamadı ve onları bu bok çukuruna yolladı. İnsanlar artık tanrının istenmeyen çocuklarıydı.

Tanrının bu evreni kendileri için yarattığına, en üstün ve özel varlık olduklarına ve dünyanın evrenin merkezi olduğuna inandılar. Bilim dünyanın evrenin merkezi olmadığını kanıtladı, bu ilk darbe onlara ağır geldi ve buna inanmaları uzun zaman aldı.

Sırf cehenneme gitmemek için tanrıya taptılar onu da yarım yaptılar, ihanet ve nankörlük her daim kanlarında vardı. Aslında tanrıya değil daima güce taptılar.

Çıkarlarını ve hırslarını her şeyden üstün tuttular ve bunun için birbirlerini yok ettiler, en yakın oldukları insanlara bile ihanet ettiler. Dünyanın ve sahip oldukları her şeyin kölesi oldular, sadece birer madde olduklarını ve tek gerçeği, ölüm gerçeğini unuttular.

Sadece kendilerini düşündüler. Kendilerine sıra gelene kadar haksızlık karşısında daima sustular ve görmezden geldiler, çıkarları tehlikeye düşünce seslerini ya çıkardılar ya da anlamsız korkularından sustular.

Doğayı sevdiklerini iddia ettiler ancak doğadan daima kaçtılar, betonların arkasına sığınarak kendilerini doğadan soyutladılar.

Yetmedi, doğaya ve doğanın dengesini sağlamakla yükümlü diğer canlılara zarar verdiler, yok ettiler.

Bilim onlarla ortak bir atadan evrimleşerek oluştuğuklarını kanıtladı, reddettiler. Evrim hakkında tek bir şey öğrendiler onu da yanlış öğrendiler. Biz üstün canlıyız maymundan gelmedik dediler. Halbuki maymunlarla akraba olmayı haketmeyen birileri varsa onlar da kendileriydiler.

Düşünün şimdi, sizler gerçekten üstün ve özel canlılar mısınız? Birbirinizden veya diğer canlılardan gerçekten üstün müsünüz? Gücünüz ve sahip olduğunuz kadar mısınız yoksa sadece çürüyüp gidecek birer madde misiniz?

Tanrının bizden hoşlanmadığı olasılığını da düşünmeliyiz. Eğer gerçekten bir tanrı var ise, ve gerçekten isyan ettiğimiz için buradaysak, muhtemelen bizden nefret ediyor ve dünyaya gönderilme amacımız da tanrının yarattığı varlıkları yine kendi iradeleriyle yok etmek istemesidir, ikinci bir şans vermek değil. Eğer gerçekten tanrı var ise dünyaya müdahale etmiyor, insanlık doğayı, kurduğu medeniyeti ve kendini yok etme yolunda ilerliyor.

İnsanlar egolarını tatmin etmek adına dünyada insanlığı kollayan, onları dinleyen ve isteklerini kabul eden, onlara ölümsüzlük ve ebedi cennet vaadeden ilahi bir güce inanıyor, onunla konuştuklarını ve vahiy aldıklarını söyleyip onun adına kitaplar yazıyorlar. Her kitabın tanrısı, o kitaba iman etmeyen diğer dinlerin düşmanı oluyor ve yalnızca o dine mensup insanları cennetine alıyor, yalnızca onları koruyor ve kolluyor. Kısacası her farklı din, tanrıyı kendi tekeline alıyor ve onu insanlaştırıyor.

Gerçek şu ki, bir tanrı var ise dünyaya asla müdahale etmiyor ve maddi dünya kendi kanunlarıyla evrimleşerek ilerliyor.

Tanrı var ise bile öldü. Doğaya, düzene ve bunların yarattığı hırslarına ve egolarına yenilen insanlık onu yozlaştırdı, öldürdü, kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde onu kullandı.

Yarattığı bu doğa, elbette onun sonunu getirecekti ve öyle oldu. Ve insanlık, kendi kurduğu medeniyeti yok etme yolunda da emin adımlarla ilerliyor.

Bu kirli dünyada huzur bulamayan, huzurun ne olduğunu bilmeyen insanlar cenneti nasıl kavrayarak bunun için mücadele edecekler? Cehennem ise dünyanın ta kendisidir, insanlık için dünyadan daha büyük bir cehennem yoktur.

Posia

Giorgio Agamben
Tanrının İstenmeyen Çocukları

<https://reznov.noblogs.org/tanrinin-istenmeyen-cocuklari/>

edu.wll.im